

SAMALLA kun lausun vilpittömät kiitokseni kaikille liiketuttavilleni liikkeen nopeasta edistymisestä, ilmotan, että olen laajentanut kahvilani "Cafeteria" ruokaliikkeeksi, pyssyttäen edelleenkin jääkermatarjoilun, joten entistä monipuolisemmin voin tyydyttää yhä lisääntyvää ostajakantaani.

Kunnihoitteen
TOM VICTORSON
 222 Taylor Ave., Astoria, Ore.

ASTORIASTA JA YMPÄRISTÖLTÄ

TOVERIN TELEFONILUUMEROT
 Konttori ja liikkeenhoitaja 365
 Toimitus 832

Kello kahden jälkeen illalla, jolloin konttori suljetaan, on käytettävä joiakin seuraavista kotipuhelimita:
 Liikkeenhoitaja 962-Y.
 Toimitus 666-R L. Moilanen 762-L
 W. N. Reivo 711-Y A. B. Mäkelä 962-Y
 A. Salmi 666-R L. Moilanen 762-L

Toimituspöytä voi käyttää kello kuudelta aamulla kello kuuteen illalla.

Päivälistä

Osaston kokous tänä iltana klo 7:45.

Tov. Martti Järveä, Wm. Järvisä y. m. voimisteluseuran poikia pyydetään hoitamaan urheiluja osaston kenttäjuhlassa ensi sunnuntaina.

Posti ei mene Suomeen.

Amerikkassa asuvat suomalaiset saavat nyt kiittää Suomen lahtareita siitäkin, etteivät voi enää — kenties kuinka pitkään aikaaan — "lähestyä" kirjellä ja rahalahetyksillä niitä Suomessa olevia omaisia, sukulaisia ja tuttavain, joiden vielä otaksuttuun säilyneen lahtarien toimeenpanemilta joukkotuloksilla ja systemaattiselta näkökulmalla näytetyistä lahtarien "pyhiin" yhteyksistä "evankelisen uskon voimakkaimman suojelijan", Saksan keisarin ja junckeriston kanssa on sen saanut aikaan. Postin kulku Suomen ja Amerikan välillä on ehdottomasti katkaistu, ja nämä päivinä on Suomeen otettuihin ja lähettäjille palautettuihin kirjeisiin alettu liittää tällaisissa postikontteissa lähdyksöitä on seuraava ote Yhdysvaltain "Postal Bulletinissa" 11683 kesäk. 21 p:nä, 1918, julaistusta määräyksestä:

"Viitaten yleisen postimestarin toukok. 7 p:nä, 1917, antamaan määräykseen n:o 211, jolla postinkulku Saksaan ja sen kautta keskeytettiin, täten ilmoitetaan, että nyttemmin on keskeytetty postinkulku myös useihin Venäjän kuvernementteihin ja hallinnollisille alueille, nim: Krim, Suomi, Puola, Bessarabia, Kutturmaa, Kherson, Jekaterinoslav, Viro, Grodno, Kaluga, Khar'kov, Kholm, Kiev, Kovno, Kurks, Livonia, Minsk, Mohilev, Orel, Podolia, Pultava, Pskov (Pihkova), Smolensk, Taurid, Tshernigov, Vilna, Vitebsk, Volhynia,

Astorian Pikkuilmoituksia
TOIMEEN HALUTAAN

LATOJANOPPILAS

16:sta vuotta täyttänyt suomenkieltä taitava poika saa paikan latojanoppilana Toverissa.

MYYTÄVÄNÄ

HINAAJA tai uistinvene, 36 x 9 jalkaa, 14 hevosvoiman moottori. Osmaksumu otetaan "Gilet" mallinen vene. Vene on 10:nneen kadun laiturissa. Kysykää: H. J. Miller, Park Hotel. (11)

MYYTÄVÄNÄ 7 huoneen talo (Ottill 150 x 73) hyvillä maksuehdoilla. Kysykää: 1623 Harrison ave. (13)

KADOTETTU

AVAINNIPPU pudotettu 7:nen ja Bond katujen seudulle. Löytäjää pyydetään tuomaan palkintoa vastaan Morning Astorian konttorin. (12)

AVAINNIPPU pudotettu. Löytäjää pyydetään palkintoa vastaan jättämään se Toverin konttorin. (11)

ganin puhuneen "paha" kapitalisteista ja hallituksesta, tarjonneen ostettavaksi I. W. W:n kirjallisuutta ja lentolehtiä sekä kehottaneen väkeä uuraamaan rojiaan Chicagossa vankilassa olevien i. w. w:läisten puolustamiseksi. Laivastoluutnantti Clark ja siirtolaistarkastaja Gooch myös todistivat puhutelleensa syytettyä ja kuulleensa hänen olevan sitä mieltä, että koko palkkajärjestelmä olisi poistettava.

Puolustuspuolen todistajien kuulustelu myös alkoi eilen iltapäivällä. Päätodistajana esiintyi syytetty itse, selostaen yhteiskunnallisia käsityksiään ja syytä miksi työväestön täytyi taistella ja järjestä. Jutun käsitelyä jatkui vielä tänä aamuna ja siinä selvisi hyvin, ettei syytetty ollut yllyttänyt ketään "rikolliseen sabotaasiin" tai "terrorismin", vaan ainoastaan kehottanut avustamaan I. W. W:tä. Valamiehistö kuitenkin vähää ennen puolta päivää julisti hänet "syylliseksi" ja poliisiohjaaja määräsi 100 vuorokautta vankeutta tai \$200 sakkoa. Juttu vedottaneen piiriokenteen.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Navakoita urheilukilpailuja

toimeenpannaan s. s. osaston kenttäjuhlassa ensi sunnuntaina ei pitkän pitkiä, vaan sitä tuemme. Miehillä on järjestetty kuuluntöytä, korkushyppy, pituushyppy (hyväällä vauhdilla), kolmiloukkaus ja 100 yardin juoksu, ja naisille kuuluntöytä ja 75 yardin juoksu. Kilpailijoita saa olla rajaton määrä ja kilpailuista ilmoitetaan jo noin aikaisiksi, että kukin tietää "treenata" ja jännittää jättereensä. Miehillä jaetaan kolme palkintoa ja naisille kaksi, kaikki harvinaisia. Ilmoituttua sopii tuo, Oskari Huttuselle Tom Victorsonin parturiliikkeessä, sekä toverille Martti Järvi ja Wm. Järvinen.

Kenttäjuhlahoijelmassa on myös eräs "ottelu", jota ehkä ei sopine ottaa urheilun kannalta, vaan kyllä kilpailun. Se nimittäin on "runonlausunta-kilpailu". Osastojat saa tulla kuinka paljon hyvänsä. Yleisö kentällä valitse palkintotuomarit, jotka arvostelevat ja päättävät kenelle kilpailusta jaettavat kaksi kirjallista palkintoa kuuluvat. Toivomuksena kilpailijoille lausuntaa, ettei runojen saisi olla joutavia "liruloruja", vaan mahdollisimman paljon valvutun työväestön juhlaan sopivia. Sellaisia löytyy riittävästi. A. Y. Päivien runokokoomista, tuovan julkaisuista y. m. kirjoista. Ottamalla osaa kilpailuun voivat monet toverit verrattain vähällä vaivalla huomattavasti avustaa juhlamme menestystä.

Puhujaksi kentälle odotetaan Länsipiirin luennoksijaa, tov. Alfred Hautamäkeä, mutta ellei hän mitenkään voisi saapua, tulee puhujaksi joku muu. Toverit Kalle Koski ja Pekka Hyrkäs myös tulevat olemaan "mukana" ohjelmassa, ja soitokunta ei tietenkään jätetä kotiin.

Huivitoimikunta on ankarassa edesvastausta ruumiin ravinnon hankkimisesta ja eräiden vastustajiemme arvellaan tällä kerralla olevan ruokilematta sadetta, joten ilmakein lienee kaunis.

Komia juhlamerkki maksaa vain 25c, ja sillä pääsee vielä illalla haaliin.

Mitkös siellä nyt? Kiitos kysymästä. Siellä on — ei vaikka mitä, vaan valittu ohjelmaa. Siedettävän pitkin puheen pitää joko tov. Hautamäki tai tov. K. A. Nurmi, sekakööri laulaa, joku runokin lausutaan, soitetaan, ehkäpä saaduillaan ja kihautetaan joku kuplettiakin, jos "olosuhteet myöten antavat", ja sitten esitetään

Suomen lahtarien suurpölyisiä pyrkimyksiä niin oivallisesti valaiseva Tossun näytelmä "Aatu Rietrikin viimeinen ruunausjuhla", joka varmaan on kaikille lahtareillekin mielenkiintoinen. Ja lopuksi tanssitaan.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Eräänä päivänä kiinahoolissa syntyi aika meteli. Oli korttipelissä tullut riita. Eräs filippiinilöi hawajilaista tikarilla rintaan ja sitten sama löydä vielä veti revolverin ja alkoi sillä ampua. Yksi kuula lävisti erään filippiinläisen säären. Vihdoin ampua pantiin käsirautoihin ja haavotuneet sidottiin, ja niin elämä taas oli ennallaan.

Laivan peräpäässä, alapuolella ensimmäisen taksin, on verkko-ruuma, jota kutsutaan Monte Carloksi syystä, että siellä suomalaiset, skandinavialaisten suosiossa avustuksella koettavat tutkia neljän kuinkaan kirjain salaisuuksia.

Muuten onkin elämä laivalla enempi yksitoikkoista. Jokainen koettaa omalla tavallaan itseään huvittaa. Joskus syntyy pikku väittelyjäkin, joissa usein "petataankin", vaikka harvemmin niitä maksetaan.

Me suomalaiset olemme melkein kaikki ammattilaisia, joka ei ennen vielä ollut kalastaja, niin hän on ollut joko "lokari", "mainari", "nikkari", seppä suurtari, räätäli — taitonekkoja aina pullanpyörittäjästä koloseppään saakka. Mutta nyt aijomme kokea onneamme lohikalastuksella Beringin meressä, Bristol lahden pohjukassa, Nushagak nimisessä paikassa.

Columbia-joen suulta on matkaa Unimak salmeen 1,800 mailia. Unimak-salmi on 10 mailia leveä katkeama Alaskan niemimaassa, josta pääsee läpi Beringin mereen.

Vappuna ilma oli kylmä, tuuli västainen ja lunta satoi. Seitsemäntoista vuorokautta "seilattuamme" alkoi taivaanrannalta näkyä tuo lumipeitteinen 9,000 jalkaa korkea Shisholdin niminen tulivuori. Savu näytti vielä vuoren huipusta tupruavan (tämä sijaitsee lähellä Unimak-salmea). Tuuli oli yhä vielä västainen, että olimme pakotetut edestakasin kulkemaan kunnes vihdoinkin toukokuun 5 päivän aamuna pääsimme salmesta läpi. Nyt olemme jo Beringin meren puolella. Oli vielä 365 mailia matkaa päämäärämme Nushagakin. Olimme jo hyvässä toivossa, että kyllä nyt jo pian pääsemme perille. Mutta toukok. 8 päivänä ilma muuttui kylmäksi ja koko laivan rikki jäätty. Pian tulivat ajoajat, joiden seassa hetken pujoletuamme olimme pakotetut kääntymään takasin.

Seuraavana päivänä koptimme taas pyrkii eteenpäin ja pääsimme jonkun verran, vaan 10 päivän toukokuuta taas tuli jäitä, joista emme enää voineet palata

takasin. Aina koetettiin vaan pyrkiä eteenpäin. 13 päivänä oltiin jo lujasti tartuksissa ajojaisissa; ei enää näkynyt vetämistään. 14 päivänä oli ilma tyyni ja kaunis. Me teimme kävelyretken jäiden päällä ja laivaväkiväestöön monta eri kertaa. 15 päivänä laskuusi teki jäihin, joka varmaan on kaikille lahtareillekin mielenkiintoinen. Ja lopuksi tanssitaan.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Eräänä päivänä kiinahoolissa syntyi aika meteli. Oli korttipelissä tullut riita. Eräs filippiinilöi hawajilaista tikarilla rintaan ja sitten sama löydä vielä veti revolverin ja alkoi sillä ampua. Yksi kuula lävisti erään filippiinläisen säären. Vihdoin ampua pantiin käsirautoihin ja haavotuneet sidottiin, ja niin elämä taas oli ennallaan.

Laivan peräpäässä, alapuolella ensimmäisen taksin, on verkko-ruuma, jota kutsutaan Monte Carloksi syystä, että siellä suomalaiset, skandinavialaisten suosiossa avustuksella koettavat tutkia neljän kuinkaan kirjain salaisuuksia.

Muuten onkin elämä laivalla enempi yksitoikkoista. Jokainen koettaa omalla tavallaan itseään huvittaa. Joskus syntyy pikku väittelyjäkin, joissa usein "petataankin", vaikka harvemmin niitä maksetaan.

Me suomalaiset olemme melkein kaikki ammattilaisia, joka ei ennen vielä ollut kalastaja, niin hän on ollut joko "lokari", "mainari", "nikkari", seppä suurtari, räätäli — taitonekkoja aina pullanpyörittäjästä koloseppään saakka. Mutta nyt aijomme kokea onneamme lohikalastuksella Beringin meressä, Bristol lahden pohjukassa, Nushagak nimisessä paikassa.

Columbia-joen suulta on matkaa Unimak salmeen 1,800 mailia. Unimak-salmi on 10 mailia leveä katkeama Alaskan niemimaassa, josta pääsee läpi Beringin mereen.

Vappuna ilma oli kylmä, tuuli västainen ja lunta satoi. Seitsemäntoista vuorokautta "seilattuamme" alkoi taivaanrannalta näkyä tuo lumipeitteinen 9,000 jalkaa korkea Shisholdin niminen tulivuori. Savu näytti vielä vuoren huipusta tupruavan (tämä sijaitsee lähellä Unimak-salmea). Tuuli oli yhä vielä västainen, että olimme pakotetut edestakasin kulkemaan kunnes vihdoinkin toukokuun 5 päivän aamuna pääsimme salmesta läpi. Nyt olemme jo Beringin meren puolella. Oli vielä 365 mailia matkaa päämäärämme Nushagakin. Olimme jo hyvässä toivossa, että kyllä nyt jo pian pääsemme perille. Mutta toukok. 8 päivänä ilma muuttui kylmäksi ja koko laivan rikki jäätty. Pian tulivat ajoajat, joiden seassa hetken pujoletuamme olimme pakotetut kääntymään takasin.

Seuraavana päivänä koptimme taas pyrkii eteenpäin ja pääsimme jonkun verran, vaan 10 päivän toukokuuta taas tuli jäitä, joista emme enää voineet palata

vaan miehistö oli pelastunut portlandilaiseen Berlin-nimiseen laivaan. Tacoma ja Star of Peru olivat saman yhtiön omistamia. Nyt oli ilma tyyni ja kaunis. Vieläkin joitain Tacoman miehiä saapui laivaamme. He kertoivat tavanneensa erään toverinsa makaavan pienen jääpallan päällä, pää ja jalat vedessä, mutta miestä ei tarvinnut enää auttaa, sillä elämä oli hänet jo jättänyt.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Eräänä päivänä kiinahoolissa syntyi aika meteli. Oli korttipelissä tullut riita. Eräs filippiinilöi hawajilaista tikarilla rintaan ja sitten sama löydä vielä veti revolverin ja alkoi sillä ampua. Yksi kuula lävisti erään filippiinläisen säären. Vihdoin ampua pantiin käsirautoihin ja haavotuneet sidottiin, ja niin elämä taas oli ennallaan.

Laivan peräpäässä, alapuolella ensimmäisen taksin, on verkko-ruuma, jota kutsutaan Monte Carloksi syystä, että siellä suomalaiset, skandinavialaisten suosiossa avustuksella koettavat tutkia neljän kuinkaan kirjain salaisuuksia.

Muuten onkin elämä laivalla enempi yksitoikkoista. Jokainen koettaa omalla tavallaan itseään huvittaa. Joskus syntyy pikku väittelyjäkin, joissa usein "petataankin", vaikka harvemmin niitä maksetaan.

Me suomalaiset olemme melkein kaikki ammattilaisia, joka ei ennen vielä ollut kalastaja, niin hän on ollut joko "lokari", "mainari", "nikkari", seppä suurtari, räätäli — taitonekkoja aina pullanpyörittäjästä koloseppään saakka. Mutta nyt aijomme kokea onneamme lohikalastuksella Beringin meressä, Bristol lahden pohjukassa, Nushagak nimisessä paikassa.

Columbia-joen suulta on matkaa Unimak salmeen 1,800 mailia. Unimak-salmi on 10 mailia leveä katkeama Alaskan niemimaassa, josta pääsee läpi Beringin mereen.

Vappuna ilma oli kylmä, tuuli västainen ja lunta satoi. Seitsemäntoista vuorokautta "seilattuamme" alkoi taivaanrannalta näkyä tuo lumipeitteinen 9,000 jalkaa korkea Shisholdin niminen tulivuori. Savu näytti vielä vuoren huipusta tupruavan (tämä sijaitsee lähellä Unimak-salmea). Tuuli oli yhä vielä västainen, että olimme pakotetut edestakasin kulkemaan kunnes vihdoinkin toukokuun 5 päivän aamuna pääsimme salmesta läpi. Nyt olemme jo Beringin meren puolella. Oli vielä 365 mailia matkaa päämäärämme Nushagakin. Olimme jo hyvässä toivossa, että kyllä nyt jo pian pääsemme perille. Mutta toukok. 8 päivänä ilma muuttui kylmäksi ja koko laivan rikki jäätty. Pian tulivat ajoajat, joiden seassa hetken pujoletuamme olimme pakotetut kääntymään takasin.

Seuraavana päivänä koptimme taas pyrkii eteenpäin ja pääsimme jonkun verran, vaan 10 päivän toukokuuta taas tuli jäitä, joista emme enää voineet palata

vaan miehistö oli pelastunut portlandilaiseen Berlin-nimiseen laivaan. Tacoma ja Star of Peru olivat saman yhtiön omistamia. Nyt oli ilma tyyni ja kaunis. Vieläkin joitain Tacoman miehiä saapui laivaamme. He kertoivat tavanneensa erään toverinsa makaavan pienen jääpallan päällä, pää ja jalat vedessä, mutta miestä ei tarvinnut enää auttaa, sillä elämä oli hänet jo jättänyt.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Eräänä päivänä kiinahoolissa syntyi aika meteli. Oli korttipelissä tullut riita. Eräs filippiinilöi hawajilaista tikarilla rintaan ja sitten sama löydä vielä veti revolverin ja alkoi sillä ampua. Yksi kuula lävisti erään filippiinläisen säären. Vihdoin ampua pantiin käsirautoihin ja haavotuneet sidottiin, ja niin elämä taas oli ennallaan.

Laivan peräpäässä, alapuolella ensimmäisen taksin, on verkko-ruuma, jota kutsutaan Monte Carloksi syystä, että siellä suomalaiset, skandinavialaisten suosiossa avustuksella koettavat tutkia neljän kuinkaan kirjain salaisuuksia.

Muuten onkin elämä laivalla enempi yksitoikkoista. Jokainen koettaa omalla tavallaan itseään huvittaa. Joskus syntyy pikku väittelyjäkin, joissa usein "petataankin", vaikka harvemmin niitä maksetaan.

Me suomalaiset olemme melkein kaikki ammattilaisia, joka ei ennen vielä ollut kalastaja, niin hän on ollut joko "lokari", "mainari", "nikkari", seppä suurtari, räätäli — taitonekkoja aina pullanpyörittäjästä koloseppään saakka. Mutta nyt aijomme kokea onneamme lohikalastuksella Beringin meressä, Bristol lahden pohjukassa, Nushagak nimisessä paikassa.

Columbia-joen suulta on matkaa Unimak salmeen 1,800 mailia. Unimak-salmi on 10 mailia leveä katkeama Alaskan niemimaassa, josta pääsee läpi Beringin mereen.

Vappuna ilma oli kylmä, tuuli västainen ja lunta satoi. Seitsemäntoista vuorokautta "seilattuamme" alkoi taivaanrannalta näkyä tuo lumipeitteinen 9,000 jalkaa korkea Shisholdin niminen tulivuori. Savu näytti vielä vuoren huipusta tupruavan (tämä sijaitsee lähellä Unimak-salmea). Tuuli oli yhä vielä västainen, että olimme pakotetut edestakasin kulkemaan kunnes vihdoinkin toukokuun 5 päivän aamuna pääsimme salmesta läpi. Nyt olemme jo Beringin meren puolella. Oli vielä 365 mailia matkaa päämäärämme Nushagakin. Olimme jo hyvässä toivossa, että kyllä nyt jo pian pääsemme perille. Mutta toukok. 8 päivänä ilma muuttui kylmäksi ja koko laivan rikki jäätty. Pian tulivat ajoajat, joiden seassa hetken pujoletuamme olimme pakotetut kääntymään takasin.

Seuraavana päivänä koptimme taas pyrkii eteenpäin ja pääsimme jonkun verran, vaan 10 päivän toukokuuta taas tuli jäitä, joista emme enää voineet palata

vaan miehistö oli pelastunut portlandilaiseen Berlin-nimiseen laivaan. Tacoma ja Star of Peru olivat saman yhtiön omistamia. Nyt oli ilma tyyni ja kaunis. Vieläkin joitain Tacoman miehiä saapui laivaamme. He kertoivat tavanneensa erään toverinsa makaavan pienen jääpallan päällä, pää ja jalat vedessä, mutta miestä ei tarvinnut enää auttaa, sillä elämä oli hänet jo jättänyt.

Alaskan kalastajat merihädässä
 Jäät särkeneet laivoja; miehiä hukkunut.

(Toverin kirjeenvaihtajalta)

St. Nicholas-nimisellä viiskymmentä vuotta vanhalla puusella purjelavalla lähdimme matkalle 15 p. huhtikuuta 1918. Wallula-niminen pukseeri veti laivamme Columbia-joen suulle, jossa ankuri laskettiin pohjaan syystä, että jokaisuus oli kovin myrskyinen. Vuorokauden kulluttua ankuri taas nostettiin ylös ja Wallula tuli taas ja veti laivamme keinumaa Tyneenmeren sinisille laineille.

Alussa matka meni hyvin. Saimme monta vuorokautta sievää "mukautta". Päämäärämme oli Alaska ja siellä lohika- kastaminen.

Laivallamme ovat kalastajista suomalaiset enemmistönä, sitten norjalaiset ja ruotsalaiset. Kanuttimotyöläiset ovat hawajilaisia, filippiiniläisiä ja kiinalaisia. He ovat kaikki sullottuna yhteen komeroon laivan keulapäähen, jota me kutsumme "kiinahooliksi". Täällä he elävät omaa elämänsä, erossa muusta laivaväestöstä. Filippiinit ovat muskalisia; heillä on kaikkeneköisiä soitokoneita. Jotkut soittavat, toiset tanssivat; jotkut kämppläivät ja kiinalaiset myös osaavat kortilla katsoa kenelle "tinat" kuuluvat. Osa heistä vielä muun hyvän päälle polttaa opiumia. Kiinahoolissa on ilma muille aivan sietämätön, mutta sitä ilmalämpöä he siellä ovat ilma kylmä tai lämmin. Kovin he ovat kurjan näköisiä. Kahdesti päivässä he tulevat laivan takille saamaan kokiitaan riisinkokkeja, jonka he sitten kahden puutikon avulla pistelevät suihinsa. Sitten taas menevät takaisin komeroonsa.

Eräänä päivänä kiinahoolissa syntyi aika meteli. Oli korttipelissä tullut riita. Eräs filippiinilöi hawajilaista tikarilla rintaan ja sitten sama löydä vielä veti revolverin ja alkoi sillä ampua. Yksi kuula lävisti erään filippiinläisen säären. Vihdoin ampua pantiin käsirautoihin ja haavotuneet sidottiin, ja niin elämä taas oli ennallaan.

Laivan peräpäässä, alapuolella ensimmäisen taksin, on verkko-ruuma, jota kutsutaan Monte Carloksi syystä, että siellä suomalaiset, skandinavialaisten suosiossa avustuksella koettavat tutkia neljän kuinkaan kirjain salaisuuksia.